

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla vezető jogtanácsos által képviselt felperesnek, dr. Ványi Ambrus ügyvéd által képviselt alperes ellen, tagdíj megfizetése iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2009. október 1. napján meghozott 7.P.28.893/2007/12. számú ítélete ellen, a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint + ÁFA fellebbezési eljárási perköltséget.

A le nem rótt 14.000 (tizennégyezer) forint együttes első- és másodfokú fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A fizetési meghagyás kibocsátásával indult eljárás a kötelezett határidőben történt ellentmondása folytán perré alakult át. A felperes módosított keresetében a 2005. augusztus 12. napján végelszámolással megszűnt „....” Bt. (továbbiakban Bt.) 2003. március 10. napjától 2005. augusztus 12. napjáig fennállt önkéntes kamarai tagságból származó 23.500,- forint tagdíjhátralék és ezen összeg 2005. január 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest mint a Bt. volt beltagját. Keresetét a gazdasági kamarákról szóló 1999. évi CXXI. törvény (Kamarai tv.) 2. § a), 8. § (1), (3) és (4) bekezdésére, valamint a gazdasági

társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (új Gt.) 97. § (1) és 108. § (1) bekezdésére alapította.

Az alperes a kereset teljes egészében történő elutasítását kérte, elsődlegesen a követelés elévülését állítva, másodlagosan arra hivatkozással, hogy a kamarai tagságáról értesítést nem kapott, így az - álláspontja szerint - érvényesen nem jött létre. Kifogásolta továbbá, hogy a végelszámolási eljárásba a felperes mint hitelező nem jelentkezett be, a követelését a társasággal szemben nem érvényesítette. Mindezekre tekintettel vitatta a felperesi követelés jogalapját és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.500,- forint perköltséget. Az ítélet indokolása szerint az 1994. évi XVI. törvényt hatályon kívül helyező Kamarai törvény 42. §-a alapján a területi gazdasági kamarák által 2000. október 31. napjáig terjedő időszakra megállapított tárgyévi tagdíjak köztartozásnak minősülnek és adók módjára behajthatók. Mivel a felperes a 2003-2005. tárgyévi tagdíjak megfizetése iránt indított keresetet, a fenti szabályozás a felperesi követelésre nem vonatkozik, ezért a felperes által csatolt Fővárosi Ítéltábla 4.Pkf.25.398/2008/2. számú végzésében foglaltakat a jelen jogvitában nem voltak figyelembe vehetők.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek mint az egykori Bt. volt beltagjának felelősségére - a felperes által hivatkozott új Gt. helyett - a 2006. július 1. napjáig hatályban volt gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (régí Gt.) rendelkezéseit tekintette irányadónak, figyelemmel a tagdíjtartozás keletkezésének időpontjára. A régí Gt. 90. § és 101. § (1) és (3) bekezdésére figyelemmel kiemelte, hogy a társaság tartozásaiért elsősorban a társaság felel, így a beltág korlátlan és egyetemleges felelőssége kizárólag a társasági vagyon által nem fedezett követelések erejéig áll fenn. Az elsőfokú bíróság - utalással a Legfelsőbb Bíróság BH 2008.159 számú eseti döntésére - a fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy mivel a felperes mint hitelező a végelszámolás során a jogvesztő határidőn belül a követelését a gazdasági társasággal szemben szabályszerűen nem érvényesítette, az igényérvényesítés jogát nemcsak a társasággal szemben, hanem a mögöttes felelős beltaggal, azaz az alperessel szemben is elvesztette. Az ítélet indokolása szerint a felperes többszöri felhívás ellenére nem igazolta, hogy a végelszámolási eljárásba bejelentkezett [Pp. 164. § (1)], ezt meghaladóan pedig nem hivatkozott olyan egyéb jogalapra sem, amely alapján a társaság beltágja a társaság tartozásaiért első sorban felelne. Ezért a bíróság a keresetet mint megalapozatlant elutasította. A pereszt felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltségének a megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését kérte. Ezen fellebbezési kérelmének indokát nem adta. A felperes másodlagos kérelme az ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalára irányult. Előadta, hogy az alperes perbeli nyilatkozata megtévesztésre alkalmas, ugyanis keresetében a 2003-2005. évekre érvényesített

tagdíjkövetelést, amely az öt éves elévülési határidőn belül keletkezett, ezért szerinte követelése nem évült el. Kiemelte: alperes nevea Bt. törvényes képviselője 2001. január 18-án aláírta a kamarába történő felvételhez szükséges „belépési nyilatkozatot”, és a kamara ennek alapján - a törvényes képviselő kérelmét teljesítve - vette fel a Bt-t a tagnyilvántartásába. Hivatkozott a Kamarai tv. 8. § (1) bekezdésére, melynek értelmében a kamarai tagság a tagnyilvántartásba történt bejegyzéssel létrejött. Rámutatott, hogy a kamarának ezzel kapcsolatban semmilyen értesítési kötelezettsége nem állt fenn az alperesi Bt. felé, a tagdíjszámlákat pedig rendszeresen megküldte a Bt. részére. Álláspontja szerint az alperes megsértette a Kamarai törvény 8. § (3) bekezdését, amikor a kamarai tagdíjat nem fizette meg, holott a Bt. részére kiküldött tagdíjszámlákat nem kifogásolta, azokat nem küldte vissza, továbbá elmulasztotta a kamarának bejelenteni a jogutód nélküli megszűnését is. Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak az egységes joggyakorlatra történt hivatkozását, előadva, hogy tömegesen állnak rendelkezésre az említett határozattól eltérő tartalmú ítéletek. Megítélése szerint a megszűnt céggel szembeni követelés érvényesítésének lehetőségét a régi és az új Gt. egyaránt ugyanúgy szabályozza, és az ítéletben hivatkozott BH nem a törvény rendelkezéseinek semlegesítésére született. Rámutatott, hogy a hitelezői igényt lehetetlen volt bejelenteni a végelszámolónak, mert a hitelezőknek szóló felhívást a Céglőnyben csupán 2005. szeptember 1. napján tették közzé, a Bt-t pedig már 2005. augusztus 12-én törölték a cégjegyzékből. A Ptk. 4. § (1) bekezdésére hivatkozással, utalt a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás követelményére.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és a bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Kifogásolta, hogy a felperesi fellebbezés nem reagál az elsőfokú ítéletben foglaltakra, hanem csupán a már előzőleg előterjesztett felperesi nyilatkozatot tartalmazza.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a szabályoknak megfelelően folytatta le, a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről, és határidő biztosítása mellett felhívta a feleket bizonyítékaik előterjesztésére. A másodfokú bíróság nem talált olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezése lenne szükséges.

A felperes keresetében a Bt. 2003. március 10. és 2005. március 1. között keletkezett tagdíjtartozásának megfizetésére kérte kötelezni a Bt. egykori beltagját. A Bt. - a céglőny tanúsága szerint - 2005. augusztus 12. napján szűnt meg és került törlésre a cégnyilvántartásból.

A korábban hatályos, perbeli időszakra vonatkozó Gt. 90. § (1) bekezdése értelmében a társaság kötelezettségeiért elsősorban a társaság felel vagyonával.

A Gt. 101. § (1) bekezdése szerint a betéti társaság beltagjának felelőssége a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségekért korlátlan és a többi beltaggal egyetemleges. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése kimondja, hogy a társaságra a közkereseti társaságra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, ha e fejezet másként nem rendelkezik.

A rendelkezésre álló cégb adatok szerint a cégbíróóság a végelszámolás megindítását tartalmazó végzésében felhívta a Bt. hitelezőit, hogy ismert követeléseiket a közzétételtől számított 40 napon belül jelentsék be.

A fenti jogszabályhelyek értelmében a társaság kötelezettségeiért elsősorban a társaság felel vagyonával. A beltág mögöttes - korlátlan és egyetemleges - felelősségének a megállapításához az szükséges, hogy a gazdasági társaság hitelezője a követelését elsődlegesen az adós gazdasági társasággal szemben érvényesítse, és csak ennek esetleges sikertelensége esetén fordulhat a mögöttes felelős beltág ellen. A felperesnek tehát - ahogyan erre az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá - azt kellett volna bizonyítania, hogy előzetesen megkísérelte érvényesíteni a követelését a Bt-vel szemben. Mivel a felperes semmiféle bizonyítékot nem terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a hitelezői igényét a végelszámolási eljárásban szabályszerűen bejelentette, a keresete az alperessel mint az egykori Bt. beltágjával szemben nem vezethetett eredményre. Ezt az álláspontot támasztja alá a Legfelsőbb Bíróságnak - az elsőfokú bíróság által is hivatkozott - BH 2008. 159 számú eseti döntése is.

A felperes azon állítását, amely szerint „tömegesen állnak a rendelkezésére” a fenti joggyakorlattal ellentétes tartalmú határozatok, a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta, figyelemmel arra, hogy a felperes az általa hivatkozott döntéseket konkrétan nem jelölte meg, a fellebbezéséhez nem csatolta.

A felperesnek a végelszámolási eljárás esetleges szabálytalansága körében tett kifogásai vonatkozásában a másodfokú bíróság nem foglalhatott állást, mert az a jelen peres eljárás kereteit meghaladta volna.

A kifejtetekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel helyben hagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perkölségének a megfizetésére, amely a felperest képviselő ügyvédnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjából áll. A le nem rótt együttes első- és másodfokú eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés d) pontja értelmében, a felperes személyes illetékmentességére tekintettel a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2010. március 18.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

Dankó Zsuzsanna
írnok